

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Chris Carter

I Am Death

Copyright © Chris Carter, 2015

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2024

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2024

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Kris Karter

**JA SAM
SMRT**

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

O autoru

Rođen u Brazilu, u porodici italijanskog porekla, Kris Karter je studirao psihologiju i kriminalno ponašanje na Univerzitetu Mičigena. Kao član tima za kriminalnu psihologiju pri Kancelariji državnog javnog tužioca Mičigena, razgovarao je s mnogim kriminalcima i proučavao njihovo ponašanje, uključujući serijske i višestruke ubice osuđene na doživotnu zatvorsku kaznu.

Početkom devedesetih otišao je u Los Anđeles, gde je proveo deset godina kao gitarista brojnih glam-rok grupa, pre nego što je napustio muziku i potpuno se posvetio pisanju. Sad živi u Londonu i spada među prvih deset autora bestselera *Sandey tajmsa*.

Posetite www.chriscarterbooks.com ili ga nađite na Fejsbuku.

Takođe od Krisa Kartera

Žig smrti

Dželat

Noćni lovac

Vajar smrti

Jedan po jedan

Zli um

U svim svojim romanima uvek sam se trudio da koristim stvarne lokacije u Los Anđelesu i okolini. Zbog toga osećam potrebu da se izvinim jer sam, radi boljeg slaganja sa zapletom ove knjige, dao sebi slobodu da izmislim nekoliko ustanova i lokacija.

1.

„O, mnogo ti hvala što si tako brzo došla, Nikol”, rekla je Odri Benet otvarajući ulazna vrata bele kuće na sprat u Aper Lorel kanjonu, veoma bogatom naselju u delu Los Anđelesa pod nazivom Holivud hils.

Nikol se široko nasmešila Odri.

„Nema problema, gospođo Benet.”

Rođena i odrasla u Evansvilu u Indijani, Nikol Vilson je imala veoma prepoznatljiv naglasak Srednjeg zapada. Sa svojih metar i šezdeset nije bila naročito visoka niti bi modni časopisi njen izgled opisali kao upečatljiv, ali bila je ljupka, a njen osmeh je očaravao.

„Hajde”, rekla je Odri mahnuvši Nikol da uđe, reklo bi se u žurbi.

„Izvinite što malo kasnim”, rekla je Nikol, ulazeći i gledajući na sat. Tek je bilo prošlo pola devet uveče.

Odri se nasmejala. „Ti si sigurno jedina osoba u celom Los Anđelesu koja bilo šta ispod deset minuta smatra kašnjenjem, Nikol. Svi ostali koje poznajem to zovu ‘dolaskom na vreme sa stilom’.”

Nikol se nasmešila, ali uprkos toj primedbi, delovala je pomalo postiđeno. Dičila se svojom tačnošću.

„Divna haljina, gospođo Benet. Izlazite na neko posebno mesto?”

Odri je stisnula usne i iskrivila ih. „Na večeru kod jednog sudi je.” Nagnula se ka Nikol i prošaptala: „Taaako su dosadni.”

Nikol se zakikotala.

„Zdravo, Nikol”, rekao je Odrin muž dok je silazio lučnim stepeništem sa sprata. Džejms Benet je nosio elegantno tamnoplavo odelo, prugastu svilenu kravatu i odgovarajuću svilenu maramicu koja mu je malo virila iz džepa sakoa. Svetlosmeđa kosa bila mu je začesljana i, kao i uvek, svaka dlaka bila je na svom mestu.

„Jesi li spremna, dušo?”, upitao je suprugu, pa bacio pogled na svoj *patek filip* sat. „Treba da krenemo.”

„Da, znam, odmah dolazim, Džejmse”, odgovorila je Odri, pa se ponovo okrenula ka Nikol. „Džoš već spava”, objasnila je. „Igrao se i jurcao celog dana, što je sjajno jer je u osam bio toliko umoran da je zadremao ispred televizora. Odneli smo ga u krevet i zaspao je pre nego što mu je glava dodirnula jastuk.”

„O, zlato malo”, prokomentarisala je Nikol.

„Imajući u vidu koliko je đavolak danas pretrčao”, rekao je Džejms Benet prilazeći Odri i Nikol, „trebalo bi da prespava do jutra. Očekujem da ćeš imati opušteno veče.” Uzeo je Odrin kaput s kožne fotelje sa svoje desne strane i pomogao ženi da ga obuče. „Stvarno moramo da pođemo, dušo”, šapnuo joj je na uvo, pa je poljubio u vrat.

„Znam, znam”, rekla je Odri pokazavši glavom ka vratima pored kamina ozidanog rečnim kamenom na istočnom zidu velike dnevne sobe. „Posluži se čime god želiš iz kuhinje. Znaš gde šta stoji, je li tako?”

Nikol je klimnula.

„Ako se Džoš probudi i zatraži još čokoladne torte, ne daj mu. Poslednje što mu treba je još jedna doza šećera usred noći.”

„Dobro”, odgovorila je Nikol ponovo se nasmešivši.

„Večeras ćemo možda doći prilično kasno”, nastavila je Odri. „Ali pozvaću te kasnije samo da proverim je li sve u redu.”

„Lepo se provedite”, rekla je Nikol isprajući ih do vrata.

Posle nekoliko koraka preko verande, Odri se osvrnula ka Nikol i usnama nemo oblikovala reč „dosadno”.

Zatvorivši vrata, Nikol je otišla na sprat i odšunjala se do Džošove sobe. Trogodišnjak je spavao kao anđeo, grleći plišanu igračku ogromnih očiju i ušiju. Nikol ga je dugo posmatrala s vrata njegove sobe. Izgledao je tako ljupko s ćubom plavih kovrdža i rumenim obrazima da joj je došlo da se privije uz njega, ali nije se usuđivala da ga sad budi. Zato mu je samo poslala poljubac s vrata i vratila se u prizemlje.

U dnevnoj sobi je sela i oko sat vremena gledala neku staru komediju, a onda joj je stomak zakrčao. Tek tada se setila da je Odri Benet pomenula neku čokoladnu tortu. Pogledala je na sat. Bilo je pravo vreme za neku užinu, a parče čokoladne torte zvučalo je kao savršeno rešenje. Izašla je iz sobe i otišla na sprat da ponovo proveri Džoa. On je spavao tako duboko da se nije čak ni promeškoltio. Vrativši se u prizemlje, prošla je kroz dnevnu sobu, opušteno otvorila vrata kuhinje i ušla.

„Jao!”, prestravljeno je kriknula, odskočivši.

„Jao!”, delić sekunde kasnije kriknuo je i muškarac, koji je jeo sendvič za malim stolom u kuhinji. Instinktivno i uplašeno ispustio je sendvič i odskočio od stola, usput prevrnuvši čašu mleka. Stolica se prevrnula iza njega.

„Ko si ti, dođavola?”, sa zebnjom je upitala Nikol ustuknuvši korak.

Muškarac ju je zbunjeno gledao nekoliko sekundi kao da pokušava da shvati šta se dešava. „Ja sam Mark”, najzad je odgovorio, obema rukama pokazujući na sebe.

Gledali su se još trenutak i Mark je brzo shvatio da toj ženi njegovo ime ne znači ama baš ništa.

„Mark?“, ponovio je, pretvarajući svaku rečenicu u pitanje, kao da bi Nikol sve to trebalo da zna. „Odrin rođak iz Teksasa? Došao sam na nekoliko dana zbog razgovora za posao? Boravim u stanu iznad garaže iza kuće?“ Pokazao je palcem preko ramena.

Nikol ga je još zbunjenije pogledala.

„Odri i Džejms su ti rekli za mene, zar ne?“

„Ne.“ Odmahnula je glavom.

„Oh!“ Mark je sada izgledao još pometenije. „Ovaj, kao što sam rekao, ja sam Mark, Odrin rođak. Ti si sigurno Nikol, bebisiterka, je li tako? Rekli su da ćeš doći. I izvini, stvarno nisam hteo da te uplašim mada se može reći da ni ti meni nisi ostala dužna.“ Stavio je desnu ruku na grudi, kucnuvši se prstima po srcu nekoliko puta. „Umalo da me udari infarkt.“ Nikol se malo opustila.

„Doleteo sam jutros zbog važnog razgovora za posao koji sam ovog popodneva imao u centru“, objasnio je Mark.

Bio je u odelu koje je delovalo potpuno novo i veoma elegantno. Uz to je bio i veoma privlačan.

„Vratio sam se s razgovora pre deset minuta“, nastavio je. „I onda me je stomak odjednom podsetio da celog dana ništa nisam jeo.“ Nagnuo je glavu u stranu. „Ne mogu baš da jedem kad se unervozim. Zato sam samo svratio da na brzinu pojedem sendvič i popijem čašu mleka.“ Pogledao je ka mestu gde je sedeo i nasmejao se. „Koje se prosulo po celom stolu i počinje da kaplje na pod.“

Digao je stolicu i pogledao oko sebe tražeći nešto da obriše sto i pod. Našao je rolnu papirnatih ubrusa pored velike činije s voćem na kuhinjskom pultu.

„Malo sam iznenađen što je Odri zaboravila da ti kaže da sam ovde“, rekao je Mark brišući mleko s poda.

„Pa bili su u priličnoj žurbi”, odgovorila je Nikol, već nešto manje napeta nego pre koji trenutak. „Gospodin Benet me je pitao mogu li da stignem u osam, ali nisam mogla pre pola devet.”

„O, u redu. Je li Džoš i dalje budan? Voleo bih da mu poželim laku noć ako mogu.”

Nikol je odmahнула glavom. „Ne. Spava kao top.”

„On je sjajan mališa”, rekao je Mark, pokupivši sve natopljene ubruse i bacivši ih u kantu za smeće.

Nikol ga je pažljivo posmatrala. „Znaš”, rekla je, „deluješ mi pomalo poznato. Jesmo li se već srel?”

„Ne”, odgovorio je Mark. „Sad sam prvi put u Los Anđelesu. Ali verovatno me znaš sa slika u dnevnoj sobi i Džejmsovom kabinetu. Ja sam na dve slike. Osim toga, Odri i ja imamo iste oči.”

„O... slike. Mora da je to”, rekla je Nikol, dok joj je iz podsvesti isplivalo neko sećanje, ali nije mogla tačno da se seti o čemu se radi.

Zvono mobilnog u daljini prekinulo je tišinu koja je usledila.

„Je li to tvoj telefon?”, upitao je Mark.

Nikol je klimnula.

„To verovatno Odri zove da ti kaže da je zaboravila da me pomene.” Slegnuo je ramenima i nasmešio se. „Prekasno.”

Nikol mu je uzvratila osmehom. „Idem da se javim.” Izašla je iz kuhinje i vratila se u dnevnu sobu, pa izvadila mobilni iz svoje torbe. To je stvarno bila Odri Benet.

„Ćao, gospođo Benet, kako je na večeri?”

„Još dosadnije nego što sam očekivala, Nikol. Ovo će biti duga noć. Zovem samo da proverim je li sve u redu.”

„Da, sve je u redu”, odgovorila je Nikol.

„Da li se Džoš budio?”

„Ne, ne. Baš sam ga malopre obišla. Deluje ošamućeno.”

„O, to je sjajno.”

„Inače, upravo sam srela Marka u kuhinji.”

Začula se neka buka u pozadini kod Odri.

„Izvini, Nikol, šta si rekla?”

„Da sam upravo srela Marka, vašeg rođaka iz Teksasa koji boravi u stanu iznad garaže. Zatekla sam ga u kuhinji kako jede sendvič i prestravili smo jedno drugo.” Zakikotala se.

Odri je odgovorila posle dve-tri sekunde.

„Nikol, gde je on? Je li otišao u Džošovu sobu?”

„Ne, i dalje je u kuhinji.”

„Dobro, Nikol, slušaj me.” Odri je zvučala ozbiljno, ali glas joj je podrhtavao. „Najtiše i najbrže što možeš, kupi Džoa i izadi iz kuće. Odmah ću pozvati policiju.”

„Šta?”

„Nikol, nemam rođaka Marka iz Teksasa. Niko ne boravi u stanu iznad garaže. Izadi iz kuće... *odmah*. Jesi li razu...”

KLANK.

„Nikol?”

„NIKOL?”

Veza se prekinula.

2.

Inspektor Robert Hanter iz Odeljenja za oružane pljačke i ubistva Policije Los Anđelesa otvorio je vrata svoje male kancelarije na petom spratu čuvene zgrade Policijske uprave u centru Los Anđelesa i ušao u nju. Sat na zidu pokazivao je 2.43 popodne.

Hanter je polako osmotrio prostoriju. Prošle su tačno dve nedelje otkako je poslednji put bio u svojoj kancelariji i nadao se da će se u nju vratiti opušten i preplanuo, ali osećao se potpuno iscrpljeno i bio je siguran da nikad nije izgledao bleđe.

Hanter je prethodno trebalo da ode na prvi odmor posle skoro sedam godina. Njegova kapetanica je zahtevala da on i njegov partner uzmu dve nedelje odmora posle njihove poslednje istrage koja se završila pre šesnaest dana. Hanter je bio planirao da ode na Havaje, koje je oduvek želeo da poseti. Međutim, na dan kad je trebalo da poleti, njegov blizak prijatelj Adrijan Kenedi, direktor FBI-jevog Državnog centra za analizu nasilnih zločina, zamolio ga je da mu pomogne u saslušanju osumnjičenog za dvostruko ubistvo. Hanter nije mogao da odbije, pa je umesto na Havaje, odleteo u Kvantiko u Virdžiniji.

Saslušanje je trebalo da mu oduzme najviše dva-tri dana, ali uvučen je u istragu koja mu je zauvek promenila život.

On i FBI na kraju su zatvorili slučaj pre manje od dvadeset četiri sata. Po okončanju istrage, Kenedi je još jednom pokušao da ubedi nekadašnje čudo od deteta da pređe u FBI.

Hanter je bio jedinač radničke porodice iz Komptona, siromašnog dela Južnog Los Anđelesa. Imao je samo sedam godina kad je njegova majka izgubila bitku s rakom. Njegov otac se nije ponovo ženio i morao je da radi dva posla kako bi sâm odgajio dete.

Svima je veoma rano postalo jasno da je Hanter drugačiji. Shvatao je stvari brže od većine. Škola mu je bila dosadna i frustrirala ga je. Program za šesti razred je prešao za manje od dva meseca, a onda je, samo da bi imao šta da radi, protrčao kroz gradivo za sedmi, osmi, pa čak i deveti razred.

Tada je direktor njegove škole odlučio da stupi u kontakt s Gradskim odborom za obrazovanje. Posle niza ispita i testiranja, Hanter je sa dvanaest godina dobio stipendiju za „Mirman”, školu za nadarenu decu.

Do četrnaeste godine s lakoćom je savladao „Mirmanov” srednjoškolski program iz engleskog, istorije, matematike, biologije i hemije. Četiri godine srednje škole sabio je u dve i s petnaest godina je diplomirao s pohvalama. Uz preporuke od svih nastavnika, Hanter je pod „posebnim okolnostima” primljen na univerzitet Stanford.

Već sa devetnaest godina, Hanter je uz najviše počasti završio psihologiju, a sa dvadeset tri je doktorirao na analizi kriminalnog ponašanja i biopsihologiji. Tada je Kenedi prvi put pokušao da ga regrutuje za FBI.

Hanterova doktorska teza pod naslovom „Napredna psihološka studija kriminalnog ponašanja” dospela je na Kenedijevo sto. Taj rad je toliko oduševio Kenedija i tadašnjeg direktora

FBI da je postao obavezno štivo u Državnom centru za analizu nasilnih zločina. Kenedi je od tada nekoliko puta pokušao da regrutuje Hantera u svoj tim. Smatrao je da nema smisla što Hanter više voli da bude inspektor lokalne policije umesto da radi u najnaprednijoj jedinici za hvatanje serijskih ubica u Sjedinjenim Državama, a možda i na svetu. Ali Hanter nikad nije pokazao ni najmanje interesovanje da postane savezni agent i odbio je sve ponude Kenedija i njegovih nadređenih.

Hanter je seo za svoj sto, ali nije uključio računar. Čudio se kako sve u njegovoj kancelariji izgleda isto, a opet sasvim drugačije. Isto jer ništa nije pomerano niti dirano. Sasvim drugačije jer je nešto nedostajalo. U stvari, ne nešto već neko. Njegov partner u poslednjih šest godina, inspektor Karlos Garsija.

U njihovoj poslednjoj zajedničkoj istrazi, pre nametnute dvonedeljne pauze, Hanter i Garsija su lovili krajnje sadističkog serijskog ubicu koji je svoja ubistva emitovao uživo preko interneta. Istraga ih je obojicu dovela do ivice razuma. Hantaru je umalo došla glave, a Garsiju i njegovu suprugu je dovela u takvu situaciju da se Garsija zakleo da neće dozvoliti da se to ponovi.

Neposredno pre odmora Garsija je otkrio Hanteru da nije siguran hoće li po povratku i dalje raditi u Odeljenju za oružane pljačke i ubistva, i Posebnom odeljenju za ubistva. Njegovi prioriteti su se promenili. Odlučio je da stavi porodicu na prvo mesto.

Hanter nije imao porodicu. Nije bio oženjen. Nije imao dece. Ali potpuno je razumeo partnerovu zabrinutost i bio je siguran da će Garsija svakako doneti najbolju odluku za sebe.

Posebno odeljenja za ubistva Policije Los Anđelesa bilo je elitna jedinica isključivo za istraživanje ubistava i serijskih

ubistava koja zahtevaju posebnu stručnost i mnogo vremena za rad. Zahvaljujući svom poznavanju psihologije kriminalnog ponašanja, Hanter je vodio još specijalizovaniju grupu u okviru Posebnog odeljenja. Sva ubistva u kojima je počinilac ispoljio ekstremnu brutalnost i/ili sadizam dodeljivana su Jedinici za ultranasilne zločine. Hanter i Garsija su bili Jedinica za ultranasilne zločine Policije Los Anđelesa, a Garsija je bio najbolji partner i prijatelj koga je Hanter ikada imao.

Hanter se na kraju nagnuo napred i pružio ruku da uključi računar, ali pre nego što je uspeo da pritisne dugme, vrata njegove kancelarije su se opet otvorila i ušao je Garsija.

„Oh!”, rekao je Garsija pomalo iznenađeno kad je pogledao u zidni sat. „Stigao si ranije nego obično, Roberte.”

Hanter je pogledao na sat koji je pokazivao 2.51 popodne, pa ponovo u svog partnera. Garsijina duga smeđa kosa bila je vezana u uredan rep, i dalje vlažna od jutarnjeg tuširanja, ali oči su mu bile umorne i zabrinute.

„Da, pomalo”, odgovorio je Hanter.

„Ne deluješ naročito preplanulo za nekoga ko je upravo stigao s Havaja.” Garsija je zastao i namrštio se na Hantera. „Bio si na odmoru, je li tako?” Hanter je bio najveći radoholičar koga je Garsija sreo u životu.

„Tako nešto”, rekao je Hanter, kratko klimnuvši.

„I šta to znači?”

„Napravio sam pauzu”, objasnio je Hanter. „Samo što na kraju nisam otišao na Havaje.”

„Gde si onda bio?”

„Nigde posebno, samo sam posetio prijatelja na istoku.”

„Dobro.”

Garsija je video da je u pitanju nešto ozbiljnije, ali dovoljno dobro je poznao Hantera i znao je da ne vredi da navaljuje ako ovaj ne želi o nečemu da govori.

Garsija je prišao svom stolu, ali nije seo. Nije ni uključio računar. Samo je otvorio gornju fioku i počeo da vadi sve iz nje na sto.

Hanter je bez reči posmatrao partnera.

Garsija ga je najzad pogledao. „Izvini, druže”, rekao je, počevši da prazni drugu fioku i prekinuvši neprijatnu tišinu koja je zavládala u prostoriji.

Hanter je samo klimnuo.

„Dugo sam i ozbiljno razmišljao o svemu ovome, Roberte”, Garsija se otvorio. „U stvari, poslednje dve nedelje sam sve vreme razmišljao o tome, razmatrao sve mogućnosti, sve odmeravao i znam da na ličnom nivou verovatno nikad neću prestati da se kajem zbog ovoga. Ali znam da ne bih mogao da priredim Ani nešto poput onoga, Roberte. Ona mi je sve. Nikad sebi ne bih oprostio ako bi joj se nešto desilo zbog mog posla.”

„Znam to”, odgovorio je Hanter. „I ne zameram ti, Karlose, ama baš nimalo. I ja bih isto uradio.”

Hanterove iskrene reči izmamile su Garsiji slabašan osmeh zahvalnosti. Hanter je osetio partnerovu postíđenost.

„Nikome ne duguješ nikakvo objašnjenje, Karlose, najmanje meni.”

„Dugujem ti sve, Roberte”, prekinuo ga je Garsija. „Dugujem ti život. Dugujem ti Anin život. Zbog tebe smo oboje još živi, sećaš se?”

Hanter nije želeo da govori o prošlosti, pa je promenio temu što je brže mogao.

„Nego, kako se Ana drži?”

„Začuđujuće dobro za nekoga ko je prošao onako nešto”, rekao je Garsija kad je ispraznio fioke svog stola. „Nekoliko dana će biti kod roditelja.”

„Ona je veoma jaka žena”, priznao je Hanter. „Fizički i mentalno.”

„Stvarno jeste.”

Na trenutak je ponovo zavladała neprijatna tišina.

„Pa kuda ćeš?”, upitao je Hanter.

Garsija je zastao i pogledao Hantera. Ovog puta je izgledao pomalo postićeno.

„U San Francisko.”

Hanter nije mogao da sakrije iznenađenje.

„Napuštaš Los Anđeles?”

„Zaključili smo da bi to bilo najbolje, da.”

Hanter to nije očekivao. Ćutke je klimnuo glavom. „Bićeš veliko pojačanje u Odeljenju za oružane pljačke i ubistva Polije San Franciska.”

Garsija je sad izgledao još postićenije. „Ne ostajem u Odeljenju za oružane pljačke i ubistva.”

Hanterove ćuđenje prešlo je u zbunjenost. Znao je koliko se dugo i predano Garsija trudio da postane inspektor Odeljenja za ubistva.

„Posebno odeljenje za prevare”, rekao je Garsija najzad. „Kao naša Jedinica za borbu protiv korupcije.”

Hanter je pomislio da ga nije dobro ćuo.

Jedinica za borbu protiv korupcije Polije Los Anđelesa bavila se specijalizovanim istragama velikih prevara s više ųrtava i/ili osumnjićenih. Bavila se prestupima kao što su pronevere, složene velike krađe i slućajevi mita i krađe u koje su umešani gradski ili javni slućbenici. U okviru Polije Los Anđelesa to odeljenje je bilo na glasu kao odeljenje u koje šalju po kazni i u koje niko ne ųeli da bude prebaćen.

Garsija je digao ruke, predajući se. „Znam, znam, grozno je. Ali to je trenutno jedino što imaju u ponudi. Ana se oduševila

što je to manje rizičan posao. Posle onoga što se desilo, ne mogu da je krivim zbog toga.”

Hanter je hteo nešto da kaže kad je zazvonio telefon na njegovom stolu. Javio se, slušao pet-šest sekundi, pa spustio slušalicu ne rekavši ni reči.

„Moram kod kapetanice”, rekao je ustajući od svog stola.

Garsija je uradio isto. Gledali su se nekoliko trenutaka. Garsija je zakoračio napred, raširio ruke i zagrlio Hantera kao izgubljenog brata.

„Hvala ti, Roberte”, rekao je Garsija gledajući Hantera. „Na svemu.”

„Javi se ponekad”, rekao je Hanter. U njegovom glasu se osećala tuga.

„Hoću.” Kad je Hanter stigao do vrata, Garsija ga je zaustavio. „Roberte.”

Hanter se okrenuo i pogledao ga.

„Čuvaj se.”

Hanter je klimnuo i izašao.